

PĚT ŽEN Z JEŽÍŠOVA RODOKMENU

MARTIN K.

(Tursko, květen 2019)

Pane, rádi bychom zvěštovali Tvoji slávu a to, jaký jsi. Prosíme Tě, aby ses procházel mezi námi a otevřel nám oči. Ukaž nám, jaký jsi, jak přemýšlíš o člověku, jak přemýšlíš o každém jednom z nás. Prosíme Tě, Bože, abys nám dal naději a takové poznání Tvého záměru s člověkem, který v nás vypůsobí potřebu ten Tvůj záměr zvěstovat. Vypůsobí potřebu o tom všem vyprávět, potřebu mluvit o Kristu, o Tvém charakteru a Tvém záměru uprostřed zmatku, který existuje ve světě i v církvi. Prosím Tě, Pane, abys otevřel naše duchovní oči, abychom viděli v duchu. Zavři naše oči, které vidí bludně, špatně, které vidí všechno ostatní, kde se nám před očima zvětšuje něco, co není z Tebe. Prosím, dej nám uzříti Tebe uprostřed vši zaneprázdněnosti, uprostřed všech věcí, které si žádají naši pozornost, abychom v kterýkoli okamžik dokázali vnímat a vidět na prvním místě Tebe. Necht' všechny zkoušky, kterými procházíme, ať už jsou to zkoušky přirozené, duchovní, nebo pokušení, dokážeme vidět Tvým pohledem. Amen.

Víte, neumím se dívat na dětské divadýlko jako na nějakou aktivitu „domáčoškoláků“. Věřím, že všechny věci mají Boží záměr, Boží nařízení. Je to něco, v čem má Bůh svůj záměr a jde to za hranici toho, že děti zde něco hrají. Věřím, že to je požehnání pro děti, které hrají, ale i pro dospělé, kteří se na celé přípravě podílejí. Je to požehnání pro místo, kde se divadlo hraje, a může se dotknout spousty lidí, jak jsme tady i dneska slyšeli. Vnímám, že ještě neumíme pořádně uchopit, co má Bůh na srdci, ať se to týče divadla, které jsme hráli na dvoře pro vesnici, či čehokoliv dalšího. Týká se to zvěstování, volání k Bohu, aby nám dal příležitosti přivést lidi ke Kristu a k pravému evangeliu. Chtěl bych se ještě pomodlit. Modlete se se mnou, aby až sem lidé přijdou, ať už vejdou do dvora, nebo do místnosti, aby se jich Bůh dotkl. Aby si dokázali ten dotek spojit s Jeho charakterem a s Jeho svědectvím. Aby to bylo něco, co k nim promluví, a kdy uzří, že je něco jinak, a bude je to provokovat, jestli mi rozumíte. Provokovat tím způsobem, že by něco mohlo být jinak.

Pane, žehnáme jedné každé židli, která tady je, každému kroku, který hosté udělají, prosíme Tě, aby se jich něco dotklo. I kdyby všemu hned nerozuměli, aby se jich přesto něco dotklo a spojili si to s Tebou. Prosíme, aby si to nespojili s námi nebo se schopností režisérů nebo dětí. Prosím, aby si to spojili s Tebou. Aby si to spojili s tím, že je Duch Boží, že je Kristus, že je něco, co Ty činíš, něco jiného, než co je na tváři této země. Prosím Tě, Pane, aby Tvoje přítomnost tady byla zjevná. Prosím, abys každému, kdo tady toho divadýlka bude účasten, dal duchovní porozumění a vhled, abychom věděli, Bože, že Ty sis je pozval, aby ses jich mohl dotknout. Máme mnoho svědectví, že za tím stojíš Ty, že to je součástí Tvé vize od počátku, že to je součástí toho, k čemu jsi nás povolal. Je to součástí zvěstování evangelia, výchovy dětí a růstu, abychom mohli vydat svědectví, že něco je jinak. Prosím Tě, Pane, za všechny naše děti, i ty děti, které už dneska nejsou dětmi, prosím, Bože, aby kamkoliv půjdou, (půjdou-li do škol nebo kamkoliv jinam je zavedeš), aby s sebou nesly to svědectví, které si nasbíraly mimo jiné i na těchto divadýlkách. Prosím Tě, aby v tom všem bylo zjevné Tvoje jméno, aby navzdory všem zmatkům a věcem, které nefungují dobře, Tvoje jméno bylo zvěstováno čistě a jasně. Prosím Tě, aby ses prošel církví, aby ses prošel životem každého z nás, abys ho vyčistil, napřímil a narovnal. Prosím Tě, Pane, aby to zvěstování bylo mocné, silné a v jednotě. Ve jménu Ježíše Krista. Amen.

Nemůžu si pomoci, přiznám se, že nevím, jestli jsem tady už mluvil o pěti ženách, které jsou uvedeny v rodokmenu Ježíše. Je to moje oblíbená úvaha a rád se k ní vracím. Bavíme se o Matouši první kapitole, kde máme vyjmenovaný rodokmen Ježíše. Mentálně se k tomu čas od času vracím a Bůh mi tu a tam mluví o pěti ženách zmíněných v rodokmenu Ježíše a o jejich situacích. My víme, že jich tam máme uvedených pět, ale já říkám čtyři a půl – záhy to vysvětlím.

Rodokmen jako takový je jako recept na jídlo. Když Kristus přišel a zvěstoval své jméno jako Immanuel – Bůh s vámi, tak to zvěstoval i na základě rodokmenu. Pán Bůh nenapsal Ježíšův rodokmen jenom proto, že se to dělávalo, ale protože chtěl ukázat, že Ježíš byl zplozen z konkrétních příběhů konkrétních lidí. V drtivé většině mužů, nicméně vypíchne ženy tehdy, kdy chce jejich příběh podtrhnout a říct: I toto je příběh, který přivedl Krista a Jeho službu mezi nás.

Smýšlení Otce, který pochopitelně má smýšlení jako Ježíš, kterého zde ukázal, je právě zjeveno v tom, že se hlásí k příběhům hrdinů, kteří

ale jsou tak trochu jiní hrdinové, než bychom si mohli myslet. Když se podíváme do jedenácté kapitoly Židům, vidíme tam hrdiny víry, ale ti hrdinové, o kterých Bůh mluví, jsou často velmi obyčejní lidé. A kdybyste uviděli jejich příběh předtím, než se stali hrdiny, tak jejich příběh je velmi obyčejný. Chci vypíchnout několik myšlenek, které jsou zvláštní a společné na těchto příbězích. Často to byli cizinci. Byli to lidé, kteří nebyli součástí izraelského lidu. Našimi slovy bychom řekli, že nebyli křesťané. Tito lidé nebyli „in“, nepatřili do Božího lidu a do primárního Božího záměru. Byli to ale lidé, kteří se do něj připojili na základě charakteru a uvažování, které měli.

Kdo z nich byl první v pořadí? V Genesis máme Támar. Támar byla před zákonem, před Mojžíšem. Zákon ještě nebyl dán. Ale přesto, když se podíváme do Genesis, tak se lidé chovali podle zákona, přestože zákon nebyl dán. Zákon byl mezi Božím lidem. Zákon už vlastně existoval. V tu dobu se uctíval Hospodin, už chválili Boha, hledali Ho a Bůh k nim mluvil. Ale zákon ještě nebyl dán, nebyl sepsán. Támar byla Židovka? Jak to vlastně bylo? Kde se vzala, tu se vzala. A jak to bylo s Judou? Kam Juda odešel? Tak se na to podíváme.

Genesis 38: *„Stalo se pak v ten čas, že sestupuje Juda od bratří svých, uchýlil se k muži Odolamitskému, jehož jméno bylo Híra. I uzřel tam Juda dceru muže Kananejského, kterýž sloul Sua; a pojav ji, všel k ní. Kterážto počala a porodila syna; a nazvala jméno jeho Her. A počavši opět, porodila syna; a nazvala jméno jeho Onan. Porodila pak ještě syna, jehož jméno nazvala Séla. A byl Juda v Chezib, když ona jej porodila.“*

Máme tady manželku Judovu, cizozemku, která mu porodila tři děti a bohužel je neovlivnila dobrým způsobem. Nefungovaly spravedlivě. Amen? Přestože Juda byl pokračovatel rodu Abrahama, Izáka, Jákoba, tak tady se stalo, že odešel od svých bratří. To nikdy není dobrý nápad.

„I dal Juda Herovi prvorozenému svému manželku, jménem Támar.“

Támar byla také místní.

„A byl Her, prvorozený Judův, zlý před očima Hospodina; i zabil jej Hospodin. Tedy řekl Juda Onanovi: ...“

Všimněte si, že mu zde na základě zákona a zvyku říká:

„Vejdí k ženě bratra svého, a podle příbuznosti pojmi ji, abys vzbudil símě bratru svému.“

Přestože jeho máma nepatřila mezi lidi, kteří by zákon znali a ctili ho. Vidíte, že jedná podle zákona a říká, nechť má Tamar potomka, který vzejde ze stejného rodu.

Bůh nám
nezaslibuje
cestu růžovým
sadem. Nic
takového
v Bibli
nenajdete.
Bůh neušetřil
ani vlastního
syna.

„Věděl pak Onan, že to símě nebude jeho.“

Všimněte si jeho sobecké mentality, ale o tom teď nechci mluvit. Pojdme dál:

„Protož kdykoli vcházel k ženě bratra svého, vypouštěl símě na zem, aby nezpłodil synů bratru svému. I nelíbilo se Hospodinu to, co dělal Onan; protož ho také zabil. Tedy řekl Juda k Tamar nevěstě své: Pobud' v domě otce svého vdovou, dokudž nedoroste Sěla, syn můj. Nebo řekl (to neřekl nahlas, to řekl sobě): Aby on také neumřel, jako i bratří jeho. I odešla Tamar, a bydlila v domě otce svého. A po mnohých dnech umřela dcera Suova, manželka Judova. Kterýžto potěšiv se zas, šel do Tamnas k těm, kteříž stříhli ovce jeho, a s ním Híra Odolamitský, přítel jeho.“

Tady Tamar udělala prazvláštní věc. Tamar odložila svoje právo. Rozumíte, co chci říct? Určitým způsobem si Tamar mohla říct: A dost! Já jsem neudělala nic zlého, neudělala jsem nic špatně. Byla jsem ženou jednoho muže, Bůh ho zabil, protože byl zlý, druhého muže zabil, protože byl zlý, nelíbil se mu, a teď mi Juda něco slíbil, a neplní. Jsem vyvázána z toho, abych se snažila něco udělat správně! Můžu si jít po svém, protože Juda mě zjevně podvedl. Věděla, že jeho syn dorostl, ale Juda jí ho nedává. Ale Tamar jako by pochytila Boží vanutí. Byla to jiná doba i generace, ale zkuste se malinko vžít do její situace. Člověk by si v tu chvíli mohl říct: Co teď? To přece po mně nikdo nemůže chtít, abych se tady nadále snažila naplnit nějaké zákony a dělat věci správně. Utrpení života by jí mohlo dát právo říct si: A dost, já nebudu následovat Boha.

Může se nám stát, že se nám nebudou okolnosti dařit. Může se stát, že budeme dělat věci tak, jak jsme si mysleli a věřili, že jsou z Boha, ale něco se nenaplní, něco dalšího se nestane, a pak další a další věc se nestane. Amen? Nebudeme tomu možná rozumět a nemusí to být vůbec naše vina. Mimochodem, Bůh nám nezaslibuje, na rozdíl od učení některých církví víry a jejich odnoží, cestu růžovým sadem, kde pokud věříte Bohu, tak se vám nebudou dít žádné zlé okolnosti. Nic takového v Bibli

nenajdete. Bůh nešetřil ani vlastního syna. Nechává na nás okolnosti dopadnout, a tak se nám v našich rodinách dějí věci, které nejsou příznivé. Otázka je, jaký bude náš příběh až do konce. Jakým způsobem naložíme s nepříznivými okolnostmi. Jestli si řekneme, jako si mohl říct třeba Josef ve vězení v domě Putifarově: Co jsem udělal zlého? Bože, věřil jsem Ti, vydal jsem Ti svůj život, žil jsem spravedlivým způsobem, a tohle se mi děje, tak to jsem zproštěn víry a potřeby Ti sloužit a dělat věci správně. Jako kdyby to člověku přineslo myšlenku: Bože, jsem z obliga, naplňoval jsem, co jsi chtěl, ale nevyplatilo se to. Neříkám to jen hypoteticky, protože byli mezi námi bratři, a ne jeden nebo dva, kteří s touto myšlenkou přišli: Kus života jsem věnoval Bohu, nevyplatilo se mi to, a teď si jdu po svém. Mám na to právo. Zvěstují tuto myšlenku a říkají: „Mám na to právo, protože věci a okolnosti nebyly tak, jak by se mi zdálo.“

Ale Támar byla jiného charakteru, a to je přesně to, proč se nakonec dostala do Ježíšova rodokmenu. Řekla: Naplním zákon navzdory tomu, že Juda ho nenaplňuje. Já ho naplním, pokořím se. Pokořila se do extrému. Určitým způsobem musela odložit svoji hodnotu v přirozeném slova smyslu.

V dnešní době se ve světě zvěstuje trend „self“ – já, já, já. Už si z toho v rámci managementu začínají dělat legraci. Nevím, jestli znáte pojem „mileniálové“. Mileniálové, to je generace lidí, kteří se narodili zhruba mezi roky 1980 a 1995 a dospívají právě na rozhraní milénia. Mluví se o tom, jací jsou v práci, jak se chovají, jak fungují atd. Jedna z jejich charakteristik je, že jsou strašně ovlivněni svým já, že vlastně pořádně nezažili žádné útrapy, nezažili žádnou chudobu, narodili se do bohatství. Bavíme se pochopitelně o mileniálech v rámci našeho západního bohatého světa, Evropa, Amerika a spol. Dnešní generace nemá zapotřebí chodit do práce, aby se užívala. Nezažili tu myšlenku, že se musí uživit, že musí přežít, takže hledají zábavu.

Musím říct, že i management si s tím občas trochu neví rady. Mění se to a management přemýšlí, co s nimi. Nechce se jim pracovat, tohle nefunguje, tamto nefunguje, tohle je problém. Přijdou na pohovory, ale ne tím způsobem, že by chtěli dostat práci, ale naopak: „Co mi můžete nabídnout? Co pro mě můžete udělat? Kolik budu mít volna? Co všechno můžu a jak se o mě budete starat, jak o mě budete pečovat? Tohle musím? Tak to nechci.“ Nahrává tomu i to, že si můžou vybírat, protože dneska je v Čechách téměř nulová nezaměstnanost. Pochopitelně není doslova

nulová, ale ekonomicky řečeno nulová. Technicky není úplně možné, abyste se dostali na nulu. Říká se tomu prakticky nulová nezaměstnanost a v tu chvíli si lidé vybírají z mnoha možností a celé je to postaveno na tom „já“. Je to o mně.

To má pochopitelně svoje problémy. To je charakter, který není Boží. Ve chvíli, kdy chcete zachovat své „já“, tak ztrácíte. Když si chcete zachovat svoje jméno, to, kým jste, zachovat si svou důstojnost, ale z vašeho pohledu. Ježíš si žádnou důstojnost nezachoval. Z Božího pohledu ano, ale z pohledu lidského byl přibit na kříž, patrně tam byl nahý a zmlácený. Nevypadal „cool“. Nemyslete si, že měl učesané vlasy, asi měl nějakou modřinu nebo něco takového. Vypadal tak, že když ho Pilát představil, říká: „Hle, člověk. Ecce Homo.“ Říká: „Podívejte se, tohle je člověk. Vždyť je to troska.“ Proto ho představil takovým způsobem: „Podívejte se, tohle jste z toho člověka udělali. Vždyť to je také lidská bytost.“ To nebylo něco, co bychom obdivovali.

Ježíš si žádnou
důstojnost
nezachoval,
byl přibit na kříž,
patrně tam byl
 nahý a zmlácený.
To nebylo něco,
co bychom
obdivovali.

Támar tady šlápla sama na sebe, protože viděla něco víc. Viděla, že když naplní zákon, tak navzdory mizérii svého života má šanci nakonec něco získat a obdržet. Ona může být ten, kdo na konci vyhraje.

Někdo vymyslel takové roztomilé video – taktika versus strategie. Bylo hrozně vtipné. Dva lidi hráli dámu. Jeden hrál tak, že bylo vidět, že to umí, ale stále prohrával. Protivník mu vzal kámen a pak další a další. Stále mu kameny bral. Nakonec tam měl poslední kámen. On si to ale celou dobu skládal, díval se na to dlouhodobě, nechal si brát své kameny a na konci mu uměl proskákat úplně všechno a vyhrál to. To bylo něco ve smyslu strategie versus taktika. Já bych to nazval dlouhodobý versus krátkodobý cíl. Ta úvaha je, že ďábel se snaží naše oči zacílit na přítomný okamžik: „Hele, máš tady kámen, ber ho. Máš tady nějakou příležitost, popadni ji. Máš šanci si život užít. Máš šanci naplnit svůj osud, tak ho naplň.“ Ale Bůh hledá lidi, kteří uvidí dlouhodobý záměr a navzdory dočasným prohrám řeknou: „Ne, já po tomhle nesáhnu. Tohle nechci udělat, nechci to snížit. Víím, že to bolí, možná kulhám, možná je moje

důstojnost pošlapána, ale v dlouhodobém horizontu dávám Bohu šanci, aby mohl můj život vzít a něco s ním udělat.“ Když ale naplním svůj život, tak v té volbě jsem řekl: „Beru to do své ruky,“ a Bohu jsem tak sebral možnost můj život ovlivnit.

V tomto smyslu se vás často ptám, co se dělo dál s Orfou. Nikdo neví. Nikdo neví, co se dělo s Orfou. Jaký byl dál její osud? Nevíme. Možná se vdala, dařilo se jí dobře nebo špatně, ale i kdyby se jí dařilo dobře, to není podstatné. Podstatné je, že z Božího pohledu se ztratila z Jeho radaru. Rozumíte mi? Ztratila se z radaru, protože Bůh dal člověku volbu a ona si zvolila, že se o svůj život bude starat sama.

Víte, Támar nebyla v dokonalém duchovním stavu. Někdy jenom lezeme po čtyřech. Jenom lezeme, nedaří se, to se bortí a tamto se bortí, ale říkáme: „Bože, já jsem něčemu uvěřil. Uvěřil jsem evangeliu, a přestože to plácám, nedaří se a nefunguju dobře, tak se přidržím Tvého slova, přidržím se Tvých záměrů. Dávám Ti šanci, abych se neztratil z Tvého radaru, ale abych Ti dopustil, abys nakonec v závěru d'áblu vypálil rybník.“ Pochopitelně se na to dívám duchovně. Dívám se na to tak, že vidím tahy d'ábla v životě mém i lidí okolo mě a občas vidím ten tah a vidím, jak něco rozbije, jak něco vezme. A říkám: „Bože, nezbyvá mi nic jiného, než zůstat na Tvé cestě a dát Ti šanci, abys nakonec, kdy se nebe bude smát, to byl Ty, kdo zvítězí.“ Dábel si myslel, že díky všemu tomu, co udělal, vítězí. Ono to tak na té šachovnici vypadá, že vítězí, ale Bůh vlastně všechno jenom dopouští, aby nakonec všechny kameny vysbíral. Podobně si d'ábel myslel, že se mu povedlo samého Ježíše Krista přibít na kříž, a všechno to zdánlivě špatné, co udělal, pak Bůh obrátil a všechno to „vysbíral“ k dobrému. Boží slovo říká, že milujícím Boha všechny věci napomáhají k dobrému. Všechna klopýtnutí, všechno, co se děje, je Bůh schopen otočit do vítězství.

A tak Támar sundá vdovské šaty a přichází jako nevěstka. Bůh musel Judovi zakrýt oči. Támar otěhotní. Když se to Juda dozví, řekne:

Bůh hledá lidi,
kteří uvidí
dlouhodobý
záměr a navzdory
dočasným
prohrám řeknou:
„Dávám Bohu
šanci, aby mohl
můj život vzít
a něco s ním
udělat.“

„Hele, ona je těhotná, kdo ví, co se stalo.“ Je fascinující, jak je pobouřen a říká: „Upalte ji.“ Ona jenom řekne: „Než to uděláte, pošlete mu zprávu, že jsem těhotná s mužem, kterému patří tyto věci.“ On na to kouká a poznává své věci. Přečtu ten verš, co Juda prohlásí, to je totiž hodně důležité:

„Když pak vedena byla, poslala ke tchánu svému řkouce: Z muže, kteréhož tyto věci jsou, těhotná jsem. A řekla: Pohled' prosím, či tyto věci jsou, pečtní prsten, hůl a halže tato. A pohleděl Juda, řekl: ...“

A tady je to poctivé vyznání Judovo:

„Spravedlivější jest nežli já, poněvadž nedal jsem ji Sélovi synu svému, a více ji nepoznával.“

Spravedlivější je. Všimněte si, že tato věc byla Judou prohlášena za spravedlnost. Víte, Bůh není náboženský. Když se na to podíváme z tohoto pohledu, Bůh není náboženský. Ona porozuměla zákonu lépe, než zákon samotný praví, a ona naplnila zákon tak, jak zákon neříká. Přesto ho naplnila a byla to spravedlnost, protože naplnila myšlenku, kterou Bůh za tím zákonem měl. Bůh nepočítá s tím, že by neposlechl muž, a proto, když to naplnila tímto způsobem, tak vystihla záměr, který Bůh měl.

Nevím, co všechno znamená jméno v nebi, ale vím, že pokud někdo má slavné jméno v Bibli, pokud se k němu Bůh hlásí, tak je to na věky věků. Je to něco, co má význam i v duchovním světě, ve věčném životě, o který jde. Támar si vydobyla významné místo. Rozumíte, co chci říct? Támar se dostala do rodokmenu Ježíše, abychom si tento příběh vyprávěli. Bohu jde o to, abychom si ho vyprávěli, něco se z něho naučili a porozuměli něčemu, co se týká nás. Abychom porozuměli mentalitě, která říká: Bože, jsem možná cizozemka, možná se mi nedaří, tady mi někdo umřel a tady mi někdo umřel – ale Bůh sleduje, jestli Mu dopustíte, aby váš život sehrál až do konce. Mimochodem také proto, abyste byli pro svědectví lidem okolo vás. Aby vy jste byli tím svědectvím. Aby se lidé ptali, dívali se na vás. Můžou si říkat: Tohle je zle, tohle je zle, tohle je zle, ale najednou se musí v jistý moment podívat, a nezbyde jim než uznat Boží práci. Mluvím o konkrétních lidech. Už jsme to zažili. Jsou to často vaše rodiny, vaši blízcí, kteří se možná po desítkách let podívají, a řeknou: „Nemůžu si pomoci, ale musím uznat, že Bůh je ve tvém životě. Že Bůh něco dělá. Musím uznat, navzdory tomu všemu, jak to vypadalo nebo nevypadalo, že ses přidržel Hospodina, vzbouřil ses svému osudu, vzbouřil ses rodinnému jménu, prokletí, způsobu myšlení a uvažování

a dopustil jsi Hospodinu, aby to byl On, kdo bude psát tvůj příběh. A tak Bůh dopsal příběh Támar.

Podobný příběh v pořadí je příběh Raab. Co o ní víme? Jestli se nepletu, Raab byla učitelka ve škole? Ne. Učitelka ve škole v Izraeli? Ne. Nebyla to ani ministryně, ani nežila v Izraeli. Určitým způsobem to byl někdo s nevalnou pověstí a byl mimo Izrael. Ale byl to někdo, kdo znal Hospodina, je to tak? Zнала Hospodina minimálně z vyprávění. Donesla se k ní zvěst, a do Jericha vůbec, co Bůh činil s dvěma králi za řekou. Když přišli Izraelští špehové, tak se jednoznačně přiklonila na stranu Izraele. Ona měla volbu. Mohla je jít udat a patrně by za to měla nějakou odměnu, ale ona se přihlásila k Izraeli a řekla: „Chci být součástí tohoto národa.“ Ne proto, že slyšela, jací jsou borci nebo že mají zdatné vojáky. Neměla ani záměr si tam někoho vzít. Ale řekla: „Psala jsem si život sama, a podívejte se, jak vypadá. Ale pokud tady mám najednou příležitost, chtěla bych, aby můj život začal psát ten váš Bůh. Můžu toho nějak být součástí?“ A skryla, přikryla špehěře. O tom přikrytí by se také dalo hovořit, ale teď to nemám v úmyslu. Ale je to další člověk, který měl svědectví o tom, co Bůh dělá. Ona slyšela o Boží moci a o tom, že Bůh provází národ Izrael. Tak je skryla, ale všimněte si, že dostala podmínku: „My tě zachováme.“ Oni se nedomluvili, že si ji vezmou a zplodí z ní Krista. Řekli jen: „My tě zachováme. Můžeš být součástí našeho národa.“ Raab vůbec nepochybovala o tom, kdo vyhraje. Z našeho pohledu to bylo jako hokejové utkání Česko – Itálie. To se neřeší, je to spíš otázka, o kolik vyhraje. Raab měla jasno. Věděla v tu chvíli, kdo je na vítězné straně, a ona tam chtěla být. Dostala ale podmínku, která zněla: „Dobře, ale musíš udělat několik věcí. Za prvé nám musíš pomoci a poslat nás správným směrem.“ Poslala je přes hradební zeď, protože na ní bydlela. Všimněte si, jak je Bůh někdy nenáboženský. Ona v podstatě lhala. Když se na to podíváte, tak lhala, a přesto z Božího pohledu to bylo v pořádku, protože ochránila Boží posly.

Kdysi se někdo z dětí na nějakých otázkách a odpovědích ptal bratra duCilla na lhaní. Bylo to vtipné, protože tu otázku nejdřív nepochopil. Ptaly se: „Bratře duCille, je lhaní vždycky špatně?“ A on: „Lhaní je vždycky špatně. Pojďme do Starého zákona, do Exodu. To nikdy nemůže být dobře.“ Ale děti hned doplnily: „Třeba když lidé skrývali Židy.“ „No tak to moment, to nelžete, to spolupracujete s Bohem.“ A vysvětlil Boží charakter, že pokud vám Bůh nedá nějakou moudrost a výmluvnost, abyste mohli něco udělat, tak v tu chvíli nebudme náboženští. A když přijde nějaký nacista: „Máš Židy?“ Tak prostě: „Žádné Židy nemám,

o jakých Židech mluvíš?“ Rozumíte mi. Jako Corrie ten Boom nebo někdo takový. Tak podobně se ptali Raab, jestli má doma Židy. Stejná otázka. „Máš tady Židy?“ „Ne, žádné Židy nemám, utekli tamtudy.“ Druhá věc byla, že měla spustit z okna červenou niť. Víme, co to

Bůh nám
vždycky dá
něco, co je
nad rámec
naší žádosti.

duchovně znamená. Symbolizuje krev Kristovu. Bůh neustále a konzistentně používal symboliku – koneckonců je jejím autorem. Raab spustila červenou niť, aby vydala svědectví: Jsem pod krví Kristovou. „Pomazala veřeje krví“, stejně jako když utíkal Izrael z Egypta. Použila červený provázek na označení svého domu.

V neposlední řadě se tam píše taková malá větička. Nesměla vycházet z domu. To je hrozně hezká věc. Podobně jako v Exodu, kdokoliv bude v domě, tak je pod ochranou. Máme autoritu, moc a možnost lidi skrýt. To nám Bůh dává, abychom

lidi vtáhli do domu, abychom je mohli přikrýt. Pokud pochopitelně budou chtít, protože to je dobrovolná věc.

Pak přichází vojáci. Raab naplnila svoji část, a Bůh? Co Bůh, naplnil svoji část? Bůh ji nenaplnil, On ji přeplnil. Protože Bůh nám vždycky dá něco, co je nad rámec naší žádosti. Když Šalamoun žádal, tak říkal: „Nežádám bohatství. Dej mi jenom moudrost, abych mohl vést tento lid.“ Bůh mu řekl: „Dám ti, co žádáš, a protože jsi dobře požádal, dám ti ještě nad to.“ To je Bůh. My si myslíme, že když učiníme Boží vůli a naplníme to, co Bůh říká, že Bůh nám dá adekvátně. Ale to není Bůh. Bůh přijde a dá Ester násobek. Dá jí něco úplně jiného. Daniel. Daniel si nežádal, aby byl nejvyšší. Daniel si nežádal, aby byl prorokem a naplnil zákon a byl účasten zázraků. On si jenom žádal, že chce naplnit zákon Hospodinu. Říkal: „Dejte mi najíst jenom to, co mám jíst.“ Přidržel se toho a Bůh se přiznal v násobcích. Stejně tak i Raab. Nejenže byla zachráněna. Předtím byla „ne lidem“, nebyla součástí Božího lidu, ale najednou se jí stala tak intenzivně, že je zapsána v rodokmenu Krista. Je dokazatelné, že jeden ze špehů, Salmon, si ji vzal, takže se stala naprosto jednoznačně součástí Izraele. A dostala se do rodokmene Ježíšova. Bůh nám říká: „Hle, cizozemka, další člověk, kterého jsem ochotný vzít a vtáhnout dovnitř, vtáhnout do svojí vůle. Chci je vtáhnout jejich vlastním rozhodnutím, kdy zaslechnou, z dálky zaslechnou to svědectví.“

Probrali jsme Támar, nevěstku Raab. Kdo je tam dál? Rut. Další cizozemka. Moábská. I ona z dálky zaslechla svědectví, které někdo říká o Hospodinu. Všimněte si, jak si jsou ty příběhy podobné. Nemyslíte, že tím Bůh chce něco říct? Proč v Matoušovi vybral zrovna tyto ženy? Dal tam zmiňované příběhy a řekl: „Podívejte se, další cizozemka, která z dálky zaslechla o Hospodinu. Od Noémi, ale nejen od ní. Noémi ztratila svoje jméno a vzala si jiné. Ne doslova, ale obrazně. Říkala: „Já jsem Mara, jsem hořká. Už nejsem Noémi.“ Ale Rut navzdory tomu něco vnímá, a to je strašně důležité. Rut si neřekla jako Orfa: Mám na to přece právo, vždyť jsem udělala všechno dobře. Vždyť i Noémi mi říká: „Co bys chodila se mnou? Zůstaň tady.“ Rut řekla: „Nemám kam jít. Nevím, jestli se vdám nebo ne.“ Noémi na to: „I kdybych počala a porodila syna, nemůžeš čekat, až doroste.“ Rut pokračuje: „Nemám řešení, Noémi. Nevím, jak je to vymyšlené, ale vím jedno: Chci jít s tebou. Nebraň mi, chci jít s tebou, protože je pro mě podstatnější jít s tebou, než vzít život do vlastní ruky a udělat si to po svém.“ Tehdy říká: „Půjdu s tebou. Lid tvůj, lid můj. Bůh tvůj, Bůh můj. Co bude, nevím, ale to není podstatné.“

Bůh nechává
okolnosti a život
dopadat na vás
stejně jako na
lidi okolo vás.
A říká: „Co s tím
uděláš?”

Támar i Raab strašně riskovaly. Rut taky. Později ještě víc pošlapala svoji důstojnost, když řekla: „Já půjdu s tebou, děj se co děj.“ A tak šly spolu do Izraelské země. Není jednoduché přijít do Izraele jako cizozemka. Izraelci byli přívětiví k hostem, měli na to i zákony, ale také na ně koukali velmi opatrně. Měli svědectví, že cizí ženy je odvedly pryč k uctívání cizích božstev. Takže se na každou cizozemku koukali opatrně – je to dobře, není to dobře? Ale Rut se na základě svědectví rozhodla, že raději udělá věci správně a dopustí Bohu, aby v té hře, kdy dosud prohrávala, nakonec zvítězil. Byla to její vlastní vůle, kdy se rozhodla postarat se o Noémi. Její pověst se roznesla, a když byla na poli u Bóze, všichni viděli, jak funguje. Podobné to bylo s Josefem. Navzdory tomu, že měl právo říct: „Se vší úctou, udělal jsem své, jsem ve vězení, co se tady budu nějak honit,“ tak to viděl jinak. Jeho pověst, jeho postoje byly důležité, aby ho mohl Bůh posouvat. Bůh nechává okolnosti a život dopadat na vás stejně jako na lidi okolo vás. A pak se dívá a říká: „Co s tím uděláš? Zahořkneš, budeš zlý? Utečeš, půjdeš si po svém? Nebo navzdory tomu,

že něco není optimální a něco je špatné, tak půjdeš a přidržíš se Hospodina?“

Rut se přidržela Hospodina, poslechla i svoji tchyni Noémi, přichází za Bózem a naplňuje Boží záměr. Nejsem si jistý, ale budu tvrdit, že byl možná o generaci starší. On sám vydal svědectví, že nešla za mladými. Nikdo by se tomu ani nedivil, kdyby šla za mladými. Měla z určitého pohledu právo na to, aby si našla někoho mladého, aby si žila šťastný život. Myslím, že bychom ji pochopili, ne? I Bůh by ji pochopil – to právo jí dal. Orfu taky chápeme. Ale Rut to tak neviděla. Chápala to jinak, a tak našla nejbližšího příbuzného, přišla k němu a dopustila, aby ji přikryl. Tak se stala prababičkou Davidovou, potažmo praprababičkou Ježíšovou. A protože my jsme, duchovně řečeno, Ježíšovy děti, tak ji v našem rodokmenu máme i my.

Koho tam máme dál? Jak se jmenovala? Manželka Uriáše, že? Protože se dostala do rodokmenu Uriáše. Zvláštní, že? O ni tam totiž vůbec nejde. Jde o Uriáše. Bůh ji tam vybral jenom proto, aby mohl mluvit o Uriášovi, a proto je její jméno manželka Uriášova. Uriáš byl Izraelec? Byl to také cizinec. Hetejský. Uriáš prokázal v mnoha ohledech dobrý charakter, a to ho možná stálo fyzický život. Byl cizinec, ale všimněte si, že i on naplnil zákon nad míru.

Když David zhřešil, tak měl pocit, že to potřebuje nějakým způsobem vyřešit, a vyřešil to po svém. Povolal si Uriáše a řekl: „Tak co, jak bylo, dobře se válčí? Jdi domů za manželkou, pozdravuj ji...“ A myslí si: Když bude těhotná, můžeme říct, že Uriáš byl doma. Jenže Uriáš říká: „Mám lidi ve vojně. Až skončí vojna a všichni se vrátíme domů, tak za ní půjdu.“ Včera na brigádě, to se mi líbilo, někdo z mladých říkal: „Už můžeme jít na večeri?“ Oliver odpověděl: „Ne, půjdeme všichni. Doražíme ten kousek práce a jdeme všichni.“ Líbilo se mi to, je to stejná věc. Až se vrátíme všichni, tak se vrátíme všichni. Teď jsem ve službě. Tím to Davidovi trochu zkomplikoval, a tak David, když už to kazil, tak to kazil mohutně a napsal lístek. David mohl Uriášovi věřit do té míry, že mu dal dopis o jeho zabití. Věděl, že to Uriáš neotevře.

Uriáš mohl vzít život do vlastních rukou. Král ho pozval, dokonce ho poslal domů, ale on to odmítl. Říká: „Ne, já chci prostě činit vůli Boha. Jsem sice cizinec, ale řídím se zákony a principy, které Bůh dal. Řídím se jimi někdy víc než sami Izraelci.“ V tomto příběhu Davida strčil jednoznačně do kapsy. Uriáš se řídil spravedlností z Hospodina víc než ti,

kteří byli znalí zákona. Bůh znova mohl napsat do rodokmenu Ježíše zásadní příběh.

Pojďme přemýšlet duchovně. V Ježíšově rodokmenu je matkou, která zplodila syna Davidovi, Uriáš. Rozumíte? Nedíváme se na to přirozeně, protože přirozeně to tak pochopitelně není, ale duchovně řečeno, Bůh dal Uriáše do rodokmenu Ježíše – co se jména týče. Jméno, které spolutvoří rodokmen Krista je Uriáš. Proto manželka Uriášova. Proto tam není jmenována a píše se tam „manželka Uriášova“, protože příběh Uriáše se stal tím příběhem, který chtěl Bůh zdůraznit.

Pokud mi
dopustíš
a položíš na oltář
svůj osud, tak já,
Hospodin,
z tvého života
zplodím Krista.

Poslední příběh se týká Marie. Není sice cizinka, ale ten příběh je také velmi neortodoxní, řekl bych. Víte, Marie mohla andělovi argumentovat. Někdo by mohl říct, že nemohla, že by ji Bůh zabil, já si to nemyslím. Byla jí učiněna nabídka. Uvědomte si, co vlastně riskuje, protože i ona žila v kontextu nelehké doby. Film „Nativity story“ docela hezky vykresluje tehdejší dobu jako uprostřed okupace. Představte si, že žijete za druhé světové války, jsou tady nacisti, ubližují vám a věci nejsou jednoduché. Ona má celá natěšená svého Josefa a najednou přijde Bůh a chce jí do toho mluvit. Rozumíte mi. A říká: „Mám pro tebe plán. Mám pro tebe něco jinak. V tu chvíli jí neřekl celý scénář, co se stane, jak to přesně bude. Jenom jí řekl, že počne a porodí syna. Se vši pravděpodobností nevěděla, že Josef bude mít sen. Mohlo to vypadat, že o svého Josefa přijde, že ji Izrael vyhodí a možná ji budou kamenovat. Říká si: Co to je za pozdrav, jak mě to zdravíš? Anděl prostě řekl: „Požehnaná jsi mezi ženami.“ Marie: „Proč, nebo co?“ Anděl: „Přijde Duch svatý a ty počneš...“ Marie tam stojí a řekne: „Děj se vůle Boží, jsem Bohu k dispozici.“ To znamená, že i ona klade svůj život na oltář, i ona ztrácí důstojnost, protože to bylo zjevně počestné děvče. Pak to někde vysvětlujte. A co na to rodiče? Ale ona v tu chvíli prostě říká: „Já volím Hospodina. Přichází-li posel Boží, volím Hospodina.“ Bůh se k tomu přiznával už návštěvou u Alžběty, dal jí svědectví, Alžběta jí procky potvrdila to slovo z Boha. A Alžběta jako příbuzná by mohla být první, kdo by řekl: „Marie, prosím tě...“ Ona řekla: „Ne, ne, ne, já vím, že to je z Boha.“ Kde to Alžběta vzala? Musela být hodně v duchu.

U Marie pochopitelně víme, že je v rodokmenu Ježíše jako jeho matka. Sehrála výbornou roli, dopustila, aby ji přikryl Duch svatý a aby tím přikrytím Božím v ní bylo počato něco, co přineslo Krista. U ní je to doslova, u těch předchozích obrazně řečeno, ale je to stejný princip. Princip přikrytí. Bůh říkal: „Příběh Ježíše Krista je utkaný z těchto příběhů.“ Jako kdybyste vzali základovou desku nebo kameny, jeden vedle druhého je stavěli a na nich je vystaveno jméno a charakter Immanuel – Bůh s vámi. A ten příběh není vystavený na základě hrdinů nebo lidí bez chyby, kteří byli v jádru Izraele a narodili se do křesťanské rodiny, kde od malička, už od pěti let byli kazatelé a přednášeli Boží slovo, nikdy neudělali žádnou chybu a ze své vlastní síly, energie a vůle dobyli svět. Ta dobrá zpráva, evangelium, je utkané z toho, že Bůh vezme obyčejné lidi, bezvěrce, cizince vůči Bohu, a říká: „Pokud mi dopustíš, abych vzal tvůj život, pokud mi dopustíš a položíš na oltář svůj osud, pokud budeš nějakou dobu osočován a lidi se ti budou vysmívat, postaví se proti tobě, vystavíš život nebezpečí, tak já, Hospodin, z tvého života umím utkat příběh, umím vzít ty kameny a umím je dohrát až do závěru a zplodím Krista.“

Bratří, já věřím evangeliu. To je to, čemu jsme uvěřili o životě jak nás jednotlivců, tak i církve a lidí okolo vás. Sám se to učím, ne vždycky úspěšně. Dívám se na svůj život a v určitém okamžiku mi to smysl moc nedává, vypadá to jako jedna prohra za druhou. Věci nevychází, nespějí ke kýženému výsledku. Ale Bůh nechce, abychom se dívali na jeden okamžik života – na současnost. Bůh chce, abychom svoje oči zvedli, abychom měli důvěru, abychom se sytili těmito příběhy. Říká: „Podívej se na ty příběhy, ve kterých stojím Já. Jsou to příběhy evangelia, příběhy dobrého konce, příběhy vysvobození.“ To je sláva, když je nějaké jméno zapsáno v nebesích. Je tam zapsáno tak, že lidé mohou vydat svědectví o Hospodinu a říct, že to stojí za to. Že stojí za to pozdvihnout zrak a navzdory dočasným prohraným kamenům spět k vítězství, protože to vítězství není odvislé od toho, jestli se právě daří nebo nedaří.

Neznám osudy jednotlivých lidí dopředu a nedokážu je ani zmapovat všechny, ale věřím, že Betsie, sestra Corrie, které to „nevyšlo“ a zemřela v koncentráku, tak na té šachovnici byla jeden z výrazných kamenů. Zaprorokovala, že Corrie tam odtud odejde ještě ten rok. Řekla: „Ještě letos budeme doma.“ Corrie odcházela z koncentráku 30. prosince. Jedna byla doma duchovně a druhá fyzicky. Víte, co chci říct? Nedívejme se na to tak, že Corrii to vyšlo a Betsii to nevyšlo. Tak to nestojí. Nebo že Corrie sehrála nějakou roli a Betsie nesehrála. Zdá se, že Betsie byla

v tom koncentráku duchovněji. Ona měla sílu a víru, udělala, co mohla, předala štafetový kolík dál a Corrie ho donesla zase dál. Mnoho lidí mohla přivést k životu a vydala svědectví nejen o Bohu, ale i o Betsii, o svojí sestře, jak statečná byla v okolnostech, které jsme, upřímně, nikdo z nás nezažili. Nikdo z nás jsme to nezažili a neděkovali jsme za vši nebo blechy, co tam měly, díky kterým mohly kázat evangelium. Němci tam nechodili, aby blechy nechytily, a nechali ženské na pokoji. Všechna ta svědectví jsou o tom, že stojí za to se poddat principům a zákonům Božím, Hospodinu jako takovému, a dopustit Mu, aby náš život sepsal On. Pokud máme pocit, že si ten život chceme vzít a že máme na něco právo, protože se nedaří..., máme. Můžeme. Ale lidi v našem okolí, nemluvě o nás samých, potřebují něco jiného. Pokud vám půjde o uspokojení sebe, tak sáhnete po něčem jiném než po tom, abyste byli součástí příběhů z Židům 11 nebo Matouše 1. Bůh může z vašeho příběhu utkat svědectví, aby se mohlo v rámci vyprávění evangelia o Boží dobrotě mluvit i o tom, že jste dali Bohu šanci, aby váš život uchopil a žil ho On. Amen? Ale je to oběť. Je to oběť. Něco obětujete. Styl života, styl uvažování. Je to oběť, ale Bůh dokáže z vašeho života utkat lepší příběh, než byste žili vy. Amen?

Bůh vám požehnej.